

Lloret és Girona

MOISÈS DE PABLO

Sorprenen aquestes imatges de grups de joves descamisats, encetant un ball de bastons amb els antiavalots, ni més ni menys que a casa nostra, en un Lloret on la festa, com aquesta vegada, deriva en altra mena de passatemps més bèsties o salvatges. Es parla molt de la crisi del model del denominat turisme de borratxera, associant-ho directament a aquesta localitat amb una potència turística i de lloguer d'habitacions espectacular, però que no és ni l'únic exponent, ni la prova més manifesta dels contrasentits de la indústria hotelera.

Els ajuntaments lloretencs recents han fet esforços per aconseguir un altre tipus de turisme del que ja tenen, que, per cert, existeix a molts d'altres països, vegin, per exemple, les estades etíliques de la joventut anglesa a Dover, per exemple. El turisme familiar com a alternativa a un model de baix cost amb pocs beneficis per visitant, o el turisme dels jubilats com a manera de vèncer l'estacionalitat de les temporades d'estiu. Vegin, per exemple, que un turisme d'oci de més ingressos extres, salvant les distàncies, com el de Las Vegas, també s'ha intentat tirar endavant amb el casino de Lloret, amb resultats poc importants per canviar les dinàmiques anteriors. Lloret és un transatlàntic que intenta canviar de rumb, però amb totes les dificultats que té un gran monstre dels mars per poder capgirar la seva singladura, més les inèrcies i les necessitats dels operadors turístics europeus, que viuen d'aquest flux continu del turista jove i de gresca, que, per definició, no pot ser de luxe ni pot aspirar a unes condicions de glamour o de creuer de luxe, vaja, fins que algú inventi el low-cost del luxe, que tot és possible.

Alhora, molts lloretencs tenen la recança de no poder veure com el centre històric es rehabilita, tal i com es va fer a Girona o s'intenta a Figueres amb un ambiciós pla de rehabilitació del Barri Vell, i segueix un model de decadència que recorda altres poblacions amb aquesta dinàmica, com Vic, entre d'altres. Les vivendes en degradació solen ser ocupades per immigrants amb pocs recursos, mentre que la població autòctona marxa del centre a barris amb millors condicions; i entre tots perdem la nostra història i el nostre patrimoni. A Lloret, com a casa nostra, tenen el repte d'encarar el futur i prendre el toro per les banyes dels seus problemes. Lloret és també un símptoma d'una joventut amb poques fites per assolir, perquè la societat s'encarrega de no donar-los gaires motius per estar engrescats. Lloret com a exemple de les nostres limitacions.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/08/10/lloret-girona/507182.html?utm_source=rss